

משהו קרה לארץ הזאת. משהו מוזר, אולי אפילו חולני. הנה מגיע ביום בהיר אחד, אחד מכוכבי הקולנוע הפופולריים ביותר בעולם, מלך הקולנוע, הטל-ביזיה, התקליטים ומועדוני הלילה האמריקאיים, האיש אשר מיתרי קולו מעוררים את פחד הנשים מפני עצמן, וכיבושיו — את פחד הגברים. והוא לא מתחבא, אינו נוסע אינקוגניטו.

תדי לא מרשה

במסיבת עיתונאים עם סינטרה, מול עדשות המצלמות, התגלה מנהל משרד ראש הממשלה, תדי קולק, כאפוס רופטו של השחקן, ניסה לצנזר שאלות. פרנקי התגבר על שנאתו המפורסמת לעיתונאים.

מיסטר נמיר, מה הן הבעיות שלך בניהול העיר? והתחיל להמטיר שאלות, זכר לי ימים בהם היה פרח'עונות, מיהר נמיר להעביר את השיחה לאפיקים של קיבוץ גלויות וכור-ההיתוך.

אני מקוה לבלות כאן תקופה נפלאה, אמר פרנקי בן ה-47, המתאמץ מאד להסיר תיר את קרחתו, אך הנראה צעיר מכפי שנותיו. ספק אם הסיורים המאורגנים, לפי התכנית הקבועה של ההסתדרות, נתנו לו הזדמנות לכך. אך אם התכוון לחופשה ממעריצים תוקפניים, הרי זכה לכך.

אני מתה, אמרה פקידה בעיריית תל-אביב למראה פרנקי, אותו פגשה במסדרון בנין העירייה. איך אוהה גארדנר השתגעה אחריו? הרי היא הרבה יותר יפה ממנו!

מסויים הוא כותב על דלת חדרו את שמות הנערות שבדעתו לכבוש, ואחרי כל לילה מסמן צלב ליד שם אחר.

שומרי הראש המיוחדים, הגיפים של משטרת התנועה שליוו אותו כדי למנוע סקס-קום, הפרשים ומכוניות הכיבוי שהוכנו כדי לפזר את הקהל, כולם בטלו ממלאכה.

היחידים שניסו להתרגש באמת היו מנ"ל משרד ראש הממשלה, תדי קולק, שעזב את משרדו ובא לקבל את סינאטרה אישית ואף לא התבייש לשבת בשולי הבמה עליה שר פרנקי, ועוד זמרת צעירה אחת שהמרינה לו ליד חדר ההלבשה וזכתה להגיש לו את הדבש שהוא גומע אחרי הופעותיו.

חופשה ממעריצים

פרנקי עצמו, המפלצת הקול, ו' מנהיג "החבורה" ההוליבודית, התנהג הפעם כראוי לאורה ההסתדרות. הוא לא ניסה לדרוס עיתונאים, לא נכנס בקרב אגרופים עם המלצרים בשרתון, ואפילו לא שכח לבוא להופעותיו, כפי שהוא נוהג מדי פעם בממלכתו. הפעם הוא שיחק את האדם הרציני, השקול והמוסרי, כיאות

עוד לפני שעזב את שדה התעופה, נדחפו מעריצים אל פרנקי, כמו חייבת זו, החודרת למכוניתו.

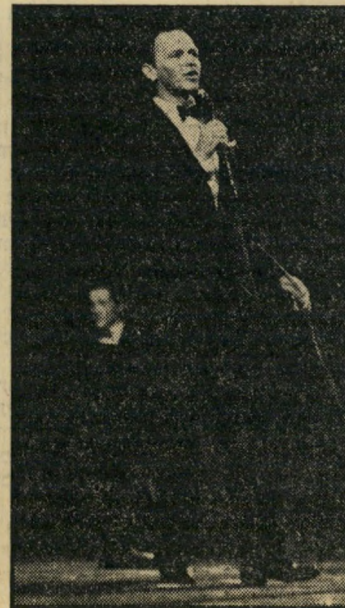
עלה קרח!

לפילנטרופ הנוסע מסביב לעולם כדי להקים בתינוער על שמו.

אלא שמשום מה איש לא רצה להתייחס אליו בתור שכוה. הדברים הגיעו עד לידו פארכה בפגישת עם ראש עיריית תל-אביב, מרדכי נמיר. נמיר הוצג בפני סינטרה גם בתור חובב אמנות ומוסיקה. האם אתה מאווע בארגוני חקר מיד פרנקי. נמיר קיבל את ההלצה. אבל עצה שפרנקי שאל:

עם המורים כדי לחזות באליק, המשיכו לשבת כאילו מטוסו הפרטי כלל לא נחת בלוד. התיזמורות הרעשניות של שכוונת שפירא והתקחה, שקרעו לגזרים את לואי ארמסטרונג או את בני בנט, השאירו את החצוצרות בנרתיקים. ושיירות נצרות הוזהר הגדחקות תמיד אל כל כוכב לא מילאו את מסדרוני המלינות והאולמות בהם שהה, כאילו לא שמעו שבעת שהוא מגיע למקום

אפשר לראות אותו באכסדרת מלון שרתון. בכניסה להיכל-התרבות, אפשר לרוץ אחרי מכוניתו בחוצות תל-אביב ואפילו לגעת בו אם מתאמצים במיוחד. והנה — מה קורה? שום דבר. בהיכל-התרבות מותאים לו כפיים אתרי כל שיר, ומעריציו גם לפני כל שיר. אבל פרט לזה הכל שקט. ילדי בתי-הספר של צפון תל-אביב, שנששו את הכיתות יחד

ה"מיפלצת" מציג את ה"קול" — פראנק סינאטרה שר ומרעיד לבבות נשים בהיכל